



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 32/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. marca 2002 predbežne prerokoval sťažnosť P. Sz., t. č. vo vydávacej väzbe VS Brno – Bohunice, Česká republika, ktorou namietal porušenie jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na osobnú slobodu zaručené Ústavou Slovenskej republiky a Listinou základných práv a slobôd právoplatným rozhodnutím Okresného súdu v Banskej Bystrici zo 4. marca 1999 sp. zn 3 T 43/97, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. Sz. **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2002 doručená sťažnosť P. Sz., t. č. vo vydávacej väzbe VS Brno – Bohunice, Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na osobnú slobodu zaručené Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Listinou základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) právoplatným rozhodnutím Okresného súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „okresný súd“) zo 4. marca 1999 sp. zn. 3 T 43/97. Sťažovateľ vo svojom podaní označenom ako „Ústavná sťažnosť“ uviedol, že okresný súd 4. marca 1999 pod sp. zn. 3 T 43/97 vydal na jeho osobu zatýkací

rozkaz v súvislosti s jeho trestným stíhaním pre trestný čin skrátenia dane, ktorého sa mal dopustiť tým, že ako konateľ firmy ONIX, s. r. o., Banská Bystrica za zdaňovacie obdobie 10/1995 nepriznal a neodviedol na účet daňového úradu daň z pridanej hodnoty napriek tomu, že predajom tlačiarenského stroja ADAST Dominant získal čiastku 4 382 000,- Sk a spôsobil tak škodu vo výške 846 400,- Sk.

Sťažovateľ ďalej dodal, že uvedené obvinenie od začiatku v plnom rozsahu odmieta, pretože sám sa mal stať obeťou trestného činu vydierania a lúpeže. Vzhľadom na to, že v súvislosti s napadnutým rozhodnutím boli porušené jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu a na osobnú slobodu zaručené ústavou a listinou, a pretože jeho doterajšie osobné listy a sťažnosti voči obvineniu a uväzneniu nenašli pochopenie a odozvu ani zo strany kompetentných orgánov, proti právoplatnému zatýkaciemu rozkazu podáva ústavnú sťažnosť a navrhuje, aby ústavný súd prijal „NÁLEZ ktorým sa právomocné rozhodnutie Okresného súdu v Banskej Bystrici č. 3 T 43/97 zo dňa 4. 3. 1999 zruší“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zo sťažnosti a najmä z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta nezákonný postup a nezákonné rozhodnutie okresného súdu zo 4. marca 1999 sp. zn. 3 T 43/97, ktorým bol vydaný zatýkací rozkaz na jeho osobu v súvislosti s trestným stíhaním pre trestný čin skrátenia dane. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 4. marca 1999.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu je však jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (I. ÚS 38/98). Ústavný súd nemá pochybnosti, že toto ustanovenie napriek niektorým zmenám v príslušnej ústavnej úprave naďalej vykonáva čl. 127 ústavy a že rešpektovaním rovnováhy medzi potrebou ochrany základných práv a slobôd na jednej strane a potrebou ochrany princípu právnej istoty a nadobudnutých práv na strane druhej plní rovnaký účel, aký plnilo v období platnosti a účinnosti predchádzajúceho znenia tohto ustanovenia ústavy.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a pretože podstatou tvrdení sťažovateľa o porušení uvedených základných práv a slobôd je vydanie rozhodnutia o zatknutí jeho osoby, ktoré nadobudlo právoplatnosť 4. marca 1999, v čase, keď bola ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy predmetná sťažnosť podaná, t. j. 11. marca 2002, už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom, a pretože odo dňa, keď došlo k tvrdenému porušeniu základného práva a slobody, mal sťažovateľ k dispozícii dostatočne dlhú lehotu na to, aby na ochranu svojich základných práv a slobôd využil ten

právny prostriedok, ktorý mu ústava vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd priznávala do 31. decembra 2001, bolo potrebné jeho sťažnosť posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2002